

В пламъци

Йозлем Мехмед

Глава 1

Кулинарният курс трябваше да започне още десет часа, а Елеонор пристигна към единадесет, но този път вината не беше в нея, колкото и невероятно да звучи. Сутринта пътят беше затворен, впоследствие разбра, че една кола е закъсала на пътя и имаше задръстване, което я забави с почти час, но нямаше какво да стори. Изчака. Беше се събудила рано и въпреки това успя да закъснее. Тази мисъл я разяждаше вътрешно. Бе обещала на себе повече да не закъснява, дори си правеше седмичен график според ангажиментите, за да го следи стриктно, но уви в тази ситуация бе невинна.

Сутринта бе в невероятно настроение. Изпи си кафето, оправя косата си, едва забележимо се гримира и беше готова навреме за курса. Нямаше търпение да започне, очакваше го от доста време. Срокът за записване беше три месеца. Още първия ден, когато видя обявата се записа. От известно време мислеше как да разнообрази ежедневието си с нещо ново. Готварството ѝ бе

страст още от ученическите години и нямаше как да подмине този курс. Не беше каква да е кухня, а испанска и италианска! Комбинацията от двете култури още повече заостри вниманието ѝ. Няколко пъти беше посетила Италия и се бе влюбила във вкусната им кухня. Пици, пасти, тортелини, изобилие от десерти, вино и куп други изкушения беше опитала там, но най-много обичаше лазаня и тирамису. Докато за Испания само слушаше и четеше. Изпитваше огромно желание да посети тази страна, но до този момент не ѝ се бе отдала тази възможност. Миналата година с колежката си Мег бяха избрали като дестинация остров Палма де Майорка. По стечение на обстоятелствата планът се промени. Годеникът на Мег ѝ беше приготвил изненада, която наистина я изненада. Тони беше резервирал самолетни билети за Торонто. Искаше двамата да прекарат повече време заедно. Причака ги след работа, като в ръцете си държеше букет от рози и сред тях бе пликът с билетите. А, точно няколко дена преди това

двете жени се уговориха да отидат заедно на почивка в Палма де Майорка към края на месеца. Тони обаче ги изпревари неволно. Мег беше щастлива заради изненадата, но отвътре се чувстваше гузно, дори бе готова да отмени пътуването, защото имаха уговорка с Елеонор. Освен колежки бяха добри приятелки извън работата и не искаше по някакъв начин да я засегне.

От своя страна Ели, така наричаха Елеонор, бе достатъчно съобразителна, за да отстъпи. Нямаше начин да се разсърди за нещо подобно. Мег знаеше това много добре, познаваха се от детството, но въпреки това се почувства неудобно. Още преди Мег да ѝ каже нещо на следващата сутрин Ели сама се отметна. Тя беше свидетел на романтичния жест, съвестта нямаше да ѝ позволи да провали тази приятна изненада. Каза ѝ да отменят пътуването за следващите месеци, дори леко ѝ повиши тон, защото в началото не се съгласи и повтаряше как тримата може да отидат, как ще бъде забавно и прочее..

„С Елеонор не бива да се спори.“ - смотелеви Мег и накрая отстъпи. Билетите бяха

купени, а и това беше добра възможност за тях двамата, виждаха се от вечер на вечер.

Тони работеше във фирма като счетоводител, беше затрупан от работа през повечето дни и се прибираще късно вечерта. Тази почивка щеше да им се отрази страхотно и Елеонор никога нямаше да позволи да бъде пречка за нещо толкова благородно. Палма де Майорка можеше да почака. „Двама влюбени щяха да бъдат заедно? Какво повече от това? - мислеше си Ели. Все пак бяха приятелки и трябваше да се разбират, да си помагат и взаимно да се подкрепят, както правеха винаги двете. Така се разминаха нещата и не успяха да отидат в Испания, но никога не бе късно да осъществят това.

Елеонор бе добра готвачка. Обичаше да експериментира и да пробва нови неща. Като дете помагаше на майка си в кухнята. Всичко ѝ се виждаше сложно, но интересно. Въртеше се около нея, носеше продукти от хладилника, разбъркваше яйцата, доколкото може, прибираще ненужните неща, за да не пречат. Беше

малката помощничка на мама. Тази нейна страст я преследваше оттогава.

Щом пристигна пред сградата, се огледа за паркомясто, но всичко бе заето. Никъде нямаше места и се наложи да паркира в уличките до центъра, които се намираха малко по-надолу, на десетина минути път. Преди да влезе провери отново за точния адрес, тъй като сградата на четири етажа и наподобяваше повече на жилищен блок, в който живеят семейства, отколкото на мястото, на което се провежда готварски курс. Адресът беше точен. На втория етаж, апартамент 4. Качи се по стъпалата и видя две врати разположени една срещу друга. Четвърти номер бе отдясно. Позвъни на звънеца страхливо, никой не отвори, вторият път задържаи след по-малко от минута вратата се отвори. Показа се млада, широко усмихната жена, която поздрави Елеонор много дружелюбно. Тя отвърна на поздрава със същата усмивка и подаде ръката си, като се представи:

—Казвам се Елеонор. Записана съм на този курс, но малко закъснях поради ред

причини, за което се извинявам.. – и преди да продължи жената я прекъсна:

— Не се притеснявайте, госпожице, не закъсняхте. Днес решихме да започнем малко по-късно, тъй като е първи ден изчакваме повече за всеки случай. Дори има записани, които още не са дошли, така че можете да бъдете спокойна! – рече жената отново толкова засмяна. Покани Ели вътре и тя влезе.

Апартаментът не беше малък, имаше две самостоятелни стаи и отделно голяма кухня. Тя не си представяше мястото така. Очакваше да бъде нещо като голяма зала, в която всеки ще си има индивидуална масичка, която да използва за приготвянето на различни рецепти с помощта на главния готвач, техният инструктор, който ще води курса. Не беше точно така, както си го представяше, но обстановката ѝ се стори уютна. Запозна се с хората, които бяха там и след това пристъпи към останалите стаи, за да разгледа по-обстойно. Стаите бяха големи и обзаведени с вкус, съвпадащ с нейния. Нямаше много мебе-

ли, нито спалня или диван, нищо подобно! Обзавежданото не напомняше на семеен апартамент отвътре, а на огромна кухня с няколко подразделения. Имаше всякакви кухненски уреди, за които може да си помисли човек. По стените бяха закачени картини, които придаваха екзотичен вид на помещението. Стаите бяха боядисани различно. Първата бе в сиво-кафяви тонове, съобразено с цвета на декора, а стените на втората стая бледорозови и декорът тъмносив. Личеше си отдалеч, че всичко е избрано прецизно и направено с много труд. Едната стая беше предназначена да се използва за теоретичната част на курса, имаше голяма маса със столове, а в съседната стояха уреди и продукти, които щяха да бъдат нужни за практическата част. Кухнята бе разширена и имаше два барплота, които бяха разположени един срещу друг. Достатъчно обширно, за да побере повече от десет човека. След като разгледа набързо наоколо, седна и се заприказва с останалите. След десетина минути решиха да започнат, като през това време към тях се присъединиха още две жени. Те също като

Елеонор се извиниха и бяха леко притеснени, но като видяха обстановката и разбраха как стоят нещата, се отпуснаха. Събраха се общо 8 човека, с главния готвач и помощничката му станаха 10. Всички записани бяха жени, а единственият мъж бе инструкторът.

Първите часове бяха теоретични и въвеждащи в кулинарството. История, култура на хранене, начин на приготвяне, хигиена и общи понятия. Главният готвач се казваше Алесандро Алварез, бе испанец с български корени. Майка му испанка, а бащата българин, живял е дълги години в Испания, където е и неговата майка. Популярен испански готвач, работил по кораби и притежател на много грамоти. Завършил право в един от най-престижните колежи в Италия, но по-късно открива, че кухнята е неговата истинска страст. Повече от двадесет години работи като главен готвач и пътува из целия свят. Обиколил повече от 60 държави, решава, че е време да се установи на сушата и избира България. Наричали го „синеокият

майстор” заради светлосините му небесни очи, с които лесно омагьосвал жените.

След близо два часа лекция курсът приключи. Като за първи ден Алесандро сметна, че толкова е достатъчно. Елеонор остана впечатлена от изказа и галантността на „синеокия майстор”. Това го бяха научили от усмихнатата помощничка Стела, която беше близка приятелка на Алесандро. Всички слушаха с голям интерес, някои дори си вземаха записки. Господин Алварез бе истински майстор на разказа, разказваше с лекота и всички слушаха захласнати, сякаш не бяха на урок, а гледаха интересен филм. Разбираше си от работата определено.

На тръгване всички се здрависаха и размениха помежду си няколко думи.

Ели се запъти към колата си с бързи крачки, навън бе студено, но на нея не ѝ правеше особено впечатление. Предпочиташе студеното време. За средата на февруари температурите бяха приемливи. Макар че е родена през летния сезон, повече обичаше зимата. Родителите ѝ винаги се чудеха на кого прилича. Нито майка ѝ, нито баща

й бяха почитатели на зимата, а тя нямаше нищо против. Намери колата си с поглед, нямаше търпение да се прибере, за да си почине подобаващо, все пак беше събота. Планът ѝ се състоеше в това цял ден да лежи и да гледа филми, но нещо прекъсна изненадващо мисълта ѝ.

Глава 2

Елеонор спря за секунда и се заслуша в мелодията, която се разнасяше из въздуха нежно. Огледа се, но идваше от неизвестна посока. Постоя така няколко минути и реши да тръгва. Тъкмо отваряше вратата на колата, когато усети как нещо затопли главата ѝ. В първия момент не осъзна какво се случва, но последваха още няколко такива „топли вълни“, които я заляха неочаквано. Не посмя да предположи, но много добре знаеше какво е. Не ѝ се случваше за пръв път. Чувството ѝ бе добре познато. За да бъде сигурна, извади от чантата си кърпичка, с която да провери дали не я лъже интуицията. Докосна леко с крайчеца на пръстите косата си и усети как кърпичката попи течността. Не беше изненадана, но беше страшно гнуслива. Зърна за миг кърпичката и я изхвърли моментално в близкото кошче.

— Имаш ли нужда от помощ? – отнякъде се чу сподавен кикот.

Елеонор отправи убийствен поглед към непознатия, който ѝ се притече привидно

на помощ, но тя бе умна жена, нямаше как да не усети иронията в гласа му.

— А, ти защо реши, че имам нужда от помощ? Откъде се появи? - изненадано промърмори Елеонор, но запази привидно спокойствие.

— През цялото време бях тук, ти не ме забеляза, но видях какво се случи. Живея отсреща и като излизам се загледах насам. "Бореше" се с онова нещо на главата си, даже използва обидни думи, които се направих, че не чух. Приемам го за нормално. Предполагам за една жена е голям шок птичка да.... я „нацвъка“, както се казва по-културно, особено ако е положила усилия, за да вкара в приличен вид косата си преди да излезе. Запознат съм с тези неща. - отвърна с усмивка непознатият.

Всъщност не беше положила кой знае какви усилия за косата си. Миналата вечер я бе измила. Изсуши я малко в корените със сешоара и изчака краищата да изсъхнат. Тази сутрин бе защитила бретона си от двете страни, като за нея това се счита-

ше за вид прическа. Трябваше да признае, че ѝ стана забавно след думата „нацвъка“, но гордостта ѝ отново взе позиция.

— Виж ти, шегаджия! Жените не сме толкова превзети, колкото си мислите. Не ми се случва за пръв път, нямам намерение да седна в ъгъла разплакана, така че благодаря за помощта, но няма нужда! Личи си колко си информиран. - ироничноотвърна Ели, като се върна при колата.

— Почакай, къде отиваш? Още не сме решили основния проблем. - се провикна непознатият господин зад гърба ѝ.

— Какъв е основният ни проблем? Освен че от пет минути подигравателно ми предлагаш помощта си? - рязко се извърна и го прониза с погледа си.

— Например, проблем е това, че си паркирала колата си точно зад моята и не мога да изляза. Чакам, може би, от час да се появи собственикът на тази лилава „количка“, за да я премести. Ето защо те наблюдавах, по същата причина водим и този разговор, ако бихме могли да го наречем така, няма нужда от излишни нерви. - спокойно ѝ от-

говори, но усети тази неспокойност или нервност у нея.

На Елеонор ѝ стана изключително неудобно, зачерви се. Беше виновна, но и той не беше невинен. Трябваше ли по този начин да подходи? Реално нищо лошо не ѝ каза, но начинът, по който ѝ говори, като че ли беше прекалено груб или си въобразяваше? В крайна сметка не бе съобщила това. Тя паркира на първото свободно място, което видя, закъсняваше и нямаше време за размисли.

— Съжалявам. Много бързах и не обърнах внимание. Грешката е моя! Веднага ще я преместя, даже тръгвам. Приятен ден! - усмихна се едва доловимо и отново му обърна гръб, готова да избяга оттам. Точно това искаше да стори, но този красив непознат беше упорит.

— Само толкова ли, госпожице? Не очакваш ли да ти се извиня или нещо подобно? Може да съм те засегнал, а не бих искал да е така. Не съм глупак, който не знае как да се държи в компанията на една дама. - смирено заяви непознатият.

— Не си ме засегнал по никакъв начин, не желая извинения. Няма за какво! Да приемем, че и двамата сме били виновни, но изкупихме вината си взаимно! Няма никакъв проблем! - дружелюбно отвърна на милите му думи. Остана впечатлена от този мъж още в началото. Поради недоразумението не успя да се отпусне и да го разгледа в друга светлина, тогава беше прекалено заета да се ядосва, но мислеше, че е красив. Имаше пленителен поглед и големи черни очи. "Кой знае колко жени са гледали в тях" - за секунди подобни натрапчиви мисли преминаха през съзнанието ѝ. Беше висок с широки рамене, черна коса, черни очи и с видимо чувство за хумор, но какво толкова? Беше случаен минавач.

— Добре тогава. Щом приемаш извиненията ми преди да съм ги изказал на глас, се радвам, че не останаха недоразумения помежду ни . За първи път срещам жена, която не желае извинения. Свикнал съм да бъда виновен, без да съм виновен. След това да чакат и да се извиня.. Казвам се Дамян. - неочаквано се представи красивият непознат.

За момент Елеонор се зачуди дали да каже истинското си име, колкото и харизматичен да изглеждаше, бе непознат. Ами, ако след това не я остави намира? Не знаеше нищо за него, освен че има достатъчно смелост, за да признае вината си. Това поведение бе достойно за нея. Чувстваше, че няма опасност. Реши да се довери на инстинктите си.

— Аз съм Елеонор. - отвърна решително. Първоначално само се усмихна, след което подаде ръката си в знак на уважение. Здрависаха се. Настъпи неловко мълчание. Никой не знаеше какво да каже. На Елеонор не ѝ се тръгваше, беше ѝ приятно там, с онзи тайнствен непознат, който я привлече по някакъв необясним начин, но не можеше да търпи мръсната си коса.

— Ще тръгвам вече. Трябва да измия косата си незабавно. Тъкмо ще изместя и колата. - прекъсна тишината смутена от погледа му.

— Както кажеш, няма да те задържам. Аз така или иначе вече закъснявам. - и телефонното обаждане го прекъсна.

Той не отговори, изключи звука на телефона, по-късно щеше да се обади, а и предполагаше защо му звънят. Елеонор се усмихна вежливо и си тръгна. Отключи колата и влезе вътре. Уличката беше тясна и движението ограничено. Колата на Дамян бе паркирана на края на уличката и нямаше друг изход. Ако беше опитал, да я изкара, докато нейната кола е пред неговата, имаше опасност да я удари. Предпочете да почака още малко преди да действа.

Елеонор, оглеждайки се, внимателно тръгна и продължи на право, пътят бе еднопосочен. Дамян я наблюдаваше от тротоара отсреща. Тя не спираше да гледа в страничното огледало, докато не се отдалечи, той беше още там. Зави наляво, после надясно, за да излезе на главния път. Искаше да се прибере час по-скоро. Да се скрие от света.

Глава 4

Дамян бе забравил какво е да се чувстваш безпомощен в компанията на една жена. А, в нейното присъствие се чувстваше по този начин. Беше като младеж, който за първи път кани на среща някое момиче. Но той отдавна не беше младеж, вече бе на тридесет и две, ала по нищо не му личеше възрастта. Болката и миналите преживявания бяха оставили следа у неговата душа, но не и по лицето му, което сияеше като слънцето и не издаваше миналото. Всеки път, когато Елеонор го засичаше, той бе с широка усмивка и тя се удивляваше на тази негова жизнерадостност. Това бе и една от причините да го хареса, тази усмивка винаги я зареждаше с позитивизъм. Често пъти хората от обкръжението на Дамян го определяха като прекалено сериозен, някои го наричаха темерут, а повод за неговата радост се явяваше самата Елеонор, която нищо такова не подозираше. От началото на тяхното запознанство тя го виждаше

почти винаги ухилен до уши, изглеждаше много свеж и безгрижен и още толковарезервиран. Беше изградил невидима стена между себе си и хората. Очевидно миналото не беше съвсем минало. Въпреки това тази жена успя да задържи вниманието му. Той мислеше за нея повече, отколкото трябваше да го прави. Не беше привикнал към такива "нежности", както ги наричаше, но напоследък доста се бе разнежил. Онова мъжество, което бе градил през годините за секунди рухваше под изпитателния поглед на тази жена. Какво му ставаше? Опитваше да не обръща внимание на вълнението, но така го беше обзело, не можеше да се овладява. Това състояние, в което се намираше донякъде го дразнеше. Чувстваше се жив в нейно присъствие и това нямаше как да го отрече.

Елеонор бягаше заради наивността си от любовта, докато Дамян от горчивия опит. И колкото и да бягаха, успяваха да се застигнат. Евтиният алкохол и удълженият маршрут, който и двамата често използваша, за да избегнат риска от неизбежната среща не

беше в тяхна полза. Съдбата ги събираше
някак. Миналата вечер Дамян, отваряйки,
входната врата на блока, Елеонор слиза-
ше по стъпалата и отново се бяха засекли.
Тези случайни виждания и двамата отда-
ваха на факта, че живеят на едно място.
Когато Дамян си търсеше ново жилище,
посети няколко апартамента, които му
предложиха от агенцията, но не му допа-
днаха. Тази я беше намерил случайно в
интернет. Хареса му като локация и беше
достатъчно обширна за един човек. Само
два дена след това научи кои са новите
му съседни. Остана крайно учуден, когато
видя Елеонор насреща си. Ах, тази жена!
Навсякъде го преследваше!

Трябваше да се съвземе, разтърси
глава и скочи от леглото. Имаше уговор-
ка. Почти нищо не беше останало вкъщи.
По цял ден бе на работа и ходеше вед-
нъж седмично да пазарува с приятеля си
Калоян, също самотник като него. Обле-
че се набързо и му се обади, за да излезе
на пътя. Той живееше на края на съща-
та улица и вместо да използват две коли

по-добре да отидат с една, тъкмо и да пият кафе, през седмицата не им оставаше никакво време.

Бързо намериха място, където да паркират. Неделните дни нямаше толкова хора по супермаркетите. Дамян си беше направил списък с продуктите, за да не забрави, тъй като бяха доста и все необходими неща. Той имаше навика да си записва нещата на малки лепкави бележчици и ги залепяше върху хладилника или по кухненските шкафове. В апартамента можеха да се открият много такива по пода, не се задържаха за дълго. Беше написал доста неща като омеотител, прах за пране, кухненски ролки, кафе, прясно мляко и други. Щом влязоха вътре се огледаха, имаше промени.. Отдавна не бяха пазарували от този магазин. Сега щандовете с храна бяха от другия край, а в началото бяха сложили цветя и щандове с различни видове риба. Изглеждаше им доста нестандартно вътре. Калоян остана там, за да си избере, много обичаше риба и реши, че ще си купи. Дамян продължи сам навътре. Разглеждаше внимателно по рафтовете. Направи му впечатление, че цени-

те рязко са се покачили или просто тук беше по-скъпо от останалите супермаркети. Отскоро бе решил да спестява пари и да харчи по-малко. Имаше планове, за които му трябваха стабилни финансови средства. Парите не валиха като дъжд от небето, нито пък се събираха от улицата, трябваше да си прави сметката.

Намери повечето необходими неща след дълго лутане, останаха само яйцата. Калоян не се виждаше никъде, очевидно беше назад. След двадесет минути Дамян вече бе на касата. Касиерката му се усмихна, след като видя списъка в ръката му и всичките продукти на лентата.

— Добър ден! Доста сте се натоварил, господине! - закачи го тя.

— Нека да е добър! Не излизам често за това. - весело ѝ отвърна на закачката.

— Познавам този списък! Съпругът ми има същия. Аз му го изготвям. - продължи шеговито възрастната дама.

— А, не, не, сам си пиша нещата, случва ми се да забравя. - засмя се Дамян, усещайки намека ѝ. Аз съм единственият

треньор в отбора, самостоятелно си изготвям програмите.

— Така ли? Явно си доста добър домакин! След като видях толкова перилни препарати и кухненски неща, помислих, че са дело на жена. Отлично! Тогава бъдещата ти приятелка ще бъде голяма късметлийка! - рече добронамерено жената с миловидно лице.

Първото нещо, което изникна в съзнанието на Дамян бе името на Елеонор. Толкова ярко и невинно. Искаше му се точно тя да бъде "бъдещата", защо не и последната му приятелка. Ядоса се на себе си за тези помисли.

— Ще видим. Мога ли да платя с карта? - попита той, докато прибираще продуктите в чантата.

— Разбира се! Както Ви е удобно! Ето там я поставете. - посочи с пръст към устройството.

— Благодаря! - усмихна ѝ се Дамян и постави картата. Готови ли сме?

— Да! Приятен ден! Успех! - помаха му за чао касиерката.

— Бъдете здрава! Чао! - отправи ѝ сър-

дечни пожелания.

Излезе навън и се отправи към паркинга. Извади телефона от джоба и набра номера на Калоян, но той не отговори. Дамян беше напълнил три чанти до горе и едвам ги носеше. Обвиняваше се още за реакцията си. В една ежедневна ситуация отново намери място за Елеонор. Той ѝ бе запазил много по-специално, но и сам не си признаваше. През живота си бе виждал много жени, но тази беше различна. Остави диря в душата му. Не беше перфектна, имаше много дефекти, но кой е безупречен? А, човек е много повече от една пуста красота. Той е цяла една история. Като роман, който препрочиташ хиляди пъти, но отново се връщаш в началото, защото не разбираш смисъла на някои изречения. Дамян също не успя да я разгадае, всъщност първо трябваше себе си да разбере. Така е с хората. Една душа среща друга. Обича. Няма друго обяснение. Всички онези непоносими различия се превръщат в любимата ѝ песен, с която започва деня. И този глас иска да успокоява ударите на сърцето ѝ,

когато тревогата в нея надделява. "Трябва ли да я нарека любов?" - често се питаше Дамян.

Както и да е, къде се губи Калоян беше по-важно в момента. Пресичайки на отсрещната алея до паркинга, Дамян се загледа в далечината. Виждаше много хора струпани на едно място, времето беше хубаво и навън беше пълно. Пролетта чукаше на вратата, а Калоян звънеше по телефона.

Глава 6

Изминаха няколко дена от последната им среща. Нито един от двамата не посмя да потърси другия пръв. Не бяха любовна двойка, но се усещаше вълнението, което изпитват, когато са заедно. Усещаха го, но нито Дамян, нито Елеонор го изричаха на глас. Двамата бяха прекалено плахи. Тишината между тях означаваше много повече, отколкото ежедневните разговори, които водеха.

Мег често повдигаше темата за Дамян и колко добър е той в работата си, като се опитваше да проследи реакцията ѝ, но тя оставаше безмълвна. Въпреки това хаотичните ѝ движения я издаваха. Винаги се захващаше с нещо, щом се отвори темата за Дамян. Опитваше да не мисли за него, но не ѝ се получаваше особено. Откакто той влезе в живота ѝ, тя излезе от равновесие. Не можеше да се съсредоточи върху ежедневните си задачи, дланите ѝ се запотяха в негово присъствие, обхващаше я една паника, но и беше приятно, много приятно.

От вечерта, когато го видя с онази жена пред входната врата на блока, не беше го засичала нито във кварталния магазин, нито по етажите. Чувстваше се разочарована, празна, сякаш беше свършил светът. Коя ли беше тази жена? Какво искаше от него? А, дали той не искаше нещо от нея? Не я бе виждала досега около него. Може би, не са просто приятели, а нещо повече от това? Тези мисли се въртяха в главата ѝ последните 48 часа, ако не и повече. Ревнуваше го, но какво можеше да стори? Бяха приятели, отскоро и съседни. Ако някой ѝ бе предсказал съдбата преди няколко месеца, тя нямаше да повярва на тези измислици. Красивият непознат, когото бе срещнала при онази „нещастна“ случка, сега живееше два етажа под нея. Но това не беше всичко. По някакъв необясним начин тя го усещаше. Разменяха си от онези влюбени погледи, на моменти, дори срамежливи. Онова чувство, което те кара да се усмихваш без причина, не я напускаше. Всъщност имаше причина и тя много добре знаеше каква е тя. Но дали Дамян чувстваше към нея това, което тя чувстваше към него? Елеонор бе достатъч-

но смела, за да направи крачка към този мъж, но не бе достатъчно сигурна дали резултатът ще я удовлетвори. Нямахше как да бъде, можеше единствено да гадае. Как щеше да го гледа в очите след това, още повече, че вече има опасност да се виждат по-често? Но преди това имаше друг проблем? Коя беше жената, с която го видя? Изгаряше от любопитство, за да разбере, но как? Колкото ѝ голяма мечтателка да беше, в личния си живот предпочиташе истината. Не искаше любовта ѝ да бъде едностранна, а тя да се надява на някаква взаимност, която никога няма да получи. Ако неговото сърце бе заето, тя трябваше да знае, но дълбоко в себе си вярваше в друго.

Скочи от леглото, преоблече се и слезе по стъпалата. Слизаше бавно, за да измисли нещо умно, с което да се изправи пред него. На всяка цена щеше разбере коя е тази жена, дължеше го на себе си.

Позвъня на звънеца един път. Вратата се отвори и Дамян се показа в цялата си прелест, беше по халат. Елеонор го

гледаше право в очите, като се опита да не поглежда надолу. Той ѝ се усмихна:

— Здравей, Ели! - в погледа му се четеше учудване, сякаш беше любопитен защо е дошла.

— Здравей, имам проблем в кухнята. Познаваш ли някой майстор, когото можеш да ми препоръчаш, аз не съм запозната, но ситуацията е спешна. - отправи сериозен поглед към Дамян.

— Всъщност познавам един, но не знам дали по празниците ще е в града. Мога да ти дам визитката му. Секунда. - Дамян изтича набързо, за да намери визитката. Имаше спомен, че я е бе сложил в портмонето. Първо там погледна.

През това време Елеонор обходи с очи вътре в апартамента, колкото се виждаше, вратата беше леко притворена. Дали онази жена щеше да се върне? Изгаряше от желание да узнае коя е. Дамян се върна след мъничко:

— Бях забравил къде съм я сложил, но ето, намерих я. - рече, подавайки ѝ визитката.

— Благодаря! Ще му звънна веднага. - усмихна се Елеонор.

— Какъв е проблемът? Той е много добър в работата си. Познавам го от малък и ме е научил на много неща. Аз също бих могъл да хвърля един поглед, ако ми се доверяваш. - закачливо ѝ подметна.

— Един от горните шкафове в кухнята се повреди, всеки момент може да падне, държи се на косъм. Благодаря ти, но не искам да те ангажирам с моите проблеми. Ще му се обадя. - Елеонор овъртасе всячески, за да не разбере, че си измисля поводи. Сега беше подходящ моментът, за да подхване темата за тайнствената му гостенка, от която го ревнува и продължи:

— Обърни внимание на гостите си, да не те задържам. Тези неща ги оправяше баща ми, но сега няма кой и допуснах, че ти може да ми препоръчаш някого. - отвърна плахо, като наблюдаваше как ще реагира.

— Няма никой в апартамента освен мен, рядко се появява гост. Предпочитам да се срещам навън с приятели. Сво-

боден съм в момента, ако си съгласна и аз мога да погледна. Разбирам от тези работи и с удоволствие бих помогнал. - предложи помощта си още веднъж.

Елеонор се чудеше как да се измъкне от ситуацията. За какво да приеме помощта му, след като нищо не беше повредено. Стъпеше ли Дамян в къщата, щеше да види здравите шкафове без пукнатина по тях и какво ще му обяснява? Как всеки ден той е в мислите ѝ и го ревнува без причина или как е измислила нещо подобно, за да се опита да разбере коя е онази жена? Звучеше абсурдно. Стори ѝ се много мило отношение то му и вътрешно се разтапяше, но нямаше начин. По-добре така, отколкото да стане за смях. Причината за посещението бе ясна, но не получи очаквания отговор. Трябваше да зададе въпроса, без да се замисля, но не прояви достатъчно смелост. Не искаше да изглежда прекалено загрижена.

— Благодаря ти отново! Наистина няма нужда, а и сега нямам много време, ще излизам след час. Работата не чака. - въздиша тя. Разбира се, нищо не я чакаше, освен

легло и какаото, което купи от супермаркета вчера като вървеше към вкъщи. Друго не ѝ идваше наум. А, как искаше да прекара още малко време с него. Времето да спре само за двамата. Да се заключат в апартамента и да имат цялото време на света. Искаше ѝ се да прокара ръка по наболата му брада и да изучи всяка черта на лицето му, да се изгуби в него, докато той нежно се бори с кичур коса между пръстите си. Искаше да положи глава на рамото му и да вдиша аромата, опиянена от присъствието му. Такива романтични мисли ѝ се въртяха в главата, а отвън беше ледена. Не показва никаква емоция, освен няколко драматични усмивки, които му подаряваше насила. Целта бе друга и не успя да я постигне.

— Кофти е, когато си на работа през уикенда, но няма как! Мислех да прием и кафе, но щом нямаш време друг път. Исках да ти задам няколко въпроса. Елеонор усети как всеки момент можеше да се свлече от вълнение на пода, краката ѝ се разтрепериха. Подпря се на парапета и

прехвърли тежестта на тялото си изцяло на дясната си страна, сякаш са ѝ умалели краката да седи права.

— Така ли? Какво щеше да ме питаш? Ако мога да бъда полезна, ще се радвам. - овладя с огромно усилие треперенето на гласа си, за да изглежда адекватно.

— Мисля, че много би ми помогнала, доверявам ти се повече, отколкото на себе си. Нека тези дни да се видим на кафе и ще ти кажа, не искам да те бавя. - рече Дамян с особен блясък в очите.

Елеонор не знаеше на коя планета се намира. Този мъж я изкарваше от равновесие. Колкото повече си казваше, че няма да се държи глупаво, толкова повече оглупяваше. Едно време, когато ѝ приказваха за любовта и как човек се преобразява след нея, тя не вярваше на тези глупости. Смееше се, без да влага смисъл в тях. Години по-късно разбра истинността на тези думи. Какво ли още щеше да ѝ се случи?

— Няма да настоявам тогава. Вкъщи съм утре, когато искаш може да наминеш. Оставям те. Чао! - усмихвайки се, се качи по стъ-

палата. Забрави и за онази жена. Забрави за всичко. Приповдигна ѝ се настроението и реши да излезе на разходка. Какво щеше да донесе утрешният ден, бе мистерия, но нямаше да се надява на нищо. „Хубаво е, когато летиш в небесата, Елеонор, но не прекалявай. Стъпвай по земята. Мъртвата душа трудно се лекува.“ - си повтори на няколко пъти.

